

La prefiratu-n mâini

Maria Podari

..nu mai ajung pe Coasta Geangaliei, la fântâna cu cumpănă și bolovan și vadră și nici la Crama celor patru nuci, la vie, cu mămliga acoperită cu un ciob, cu struguri timpurii de tămâioasă, ce-i odihnea bunicul, într-o bârdacă ,și-i prefăcea în vin - să ospăteze semenii, cu sapele la locul lor pe umeri, în urma carului, la câmp - pentru-un ulcior cu apă de la Fântâna Cucului..

nici țestul pâinii aburinde, dreasă pe dedesubt cu frunze, nici mâinile crăpate ale bunei, ce le-ascundea la spate - să nu le văd...nu mai întorc la cărămidă până seara, pentru casă, să ardă tata la Cuptor...nici Caravana nu mai cântă la Cămin...nici sufletu-mi la tobe nu mai bate, în deal la Pisc de sărbători...așteaptă...la Jiul, nostru de la pod - să mă întorc pe partea asta... să îmi deșert batista, batista mea cu noduri multe - cât timp mai stau la vatra, cu povestiri nemuritoare...cu oameni ce-au mâncat doar fructe pădurețe, calupi de sânge de la caii morți și oasele zdrobite pe șinele lui șaisprezece, în război...

- n-am apucat crucificările de mâini, când bunei i-a murit fecioara-n brațe, cu zile numărate până la nuntă și nici flăcăul ce-o căuta pe dealuri - nu mă născusem, încă...

dar, le știu seama la cuvinte - bob cu bob și literă cu literă!

- Acum este timpul!...acum pune degetul mare, pe însemnarea lor....și cum zicea bunicul(când mă trezea)m-a îmbătrânit rușinea și lenea lumii,, , ridică-te, dă-te deoparte și prefiră-n mâini!...